

Cartes

Despertem les neurones per la llibertat

Joan Boronat lecha. blanes.

Vam anar amb uns amics a recollir les samarretes per la "Cadena humana" a Vidreres, on estem inscrits per participar-hi (l'important és participar, no l'eslògan); sabent els amics que hem estat fora de Catalunya, van guardar el DdG del 16/7, amb una carta del Sr. Pere Brunsó dirigida a mi.

Malgrat el retard, no vull ser descortès i deixar-la sense resposta, tot i que no ho faig per polemitzar amb ell. La meua carta del 29/6, no era una crítica a la seva filosofia ni a la seva tasca. Li agraeixo la seva reflexió "Immersió lingüística" vs "immersió cerebral" perquè em va despertar les neurones i em va acabar de convèncer que, si Catalunya gaudís de completa independència, ens podríem dedicar a l'ensenyament en l'idioma nacional, com fan a tots els països, amb més o menys reeiximent. No veig cap inconvenient a crear nous homes de ciència fent servir la nostra mil·lenària i estimada llengua; hi ha molts llibres científics publicats en català, tot i que considero que el domini d'altres llengües és important i necessari. El Sr. Pere Brunsó opina que el problema polític i ideològic sobre l'educació ha de tenir una solució no solament lingüística sinó necessàriament científica. Sense contradir la seva teoria, m'atreveixo a dir que això és aplicable als estats independents on la llengua nacional no està perseguida; a Catalunya, a més d'incentivar la ciència i l'economia, ens hem d'aplicar a defensar la cultura i la llengua. La controvèrsia és que qualsevol ciutadà nacionalista espanyol, o no nacionalista, com sospito que és el Sr. Brunsó, es conformarà amb el desenvolupament econòmic i/o científic de Catalunya, però, jo no concebo un veritable patriota català que no defensi, endemés de l'economia, la ciència i el benestar social, la cultura i la llengua catalanes.

Sr. Cañada: només es tracta de fer bullir l'olla

Fina Rodríguez. Militant d'Unió. Girona.

Fa uns dies va aparèixer un comunicat dels presidents comarcals d'Unió a Girona en el qual donaven suport al seu president intercomarcal, Joan Cañada, davant del que creien menyspreu cap a la seva persona.

Com a militant del partit, no puc ser més complaguda per aquesta mostra unànime de suport, això sí, a la búlgara, com s'acostuma a la casa. De fet, ho entenc, perquè tots han de fer bullir l'olla.

Només se m'acut un suggeriment. Quina pena que Minerva Amador, companya de tots ells, no trobés en el seu dia una mostra tan unànime de suport quan havia estat humiliada no només pels fets del ja famós sopar, sinó per el comportament de molts dirigents.

He dit abans que sóc militant. Espero que del sectarisme del Sr. Cañada no es derivi cap expedient per dir la meua veritat. Ni que m'obligui a demanar disculpes, perquè a aquest senyor, en comptes d'aplicar criteris polítics de racionalitat, li ha entrat la dèria d'exigir principis morals, basats en el penediment i el perdó.

Necessariem un altre Llicenciat Vidriera

Àngela Ferrer i Mató. GIRONA.

I qui era aquest senyor? Un personatge d'una novel·la d'en Cervantes que de tant en tant perdia el seny, es creia de vidre i al mateix temps deia les veritats crues de tot el que passava en la seva actualitat i en el seu poble i govern. Com que deien que havia perdut el senderi, ningú li feia cas, però el que deia era cert i esquitxava tots els "fatxendes" que eren com ara molts i ben variats. L'escriptor aprofitava el seu personatge de ficció per airejar

les injustícies i tota mena de malvestats que passaven en aquells moments. No seria divertit que un nou "Licenciat Vidriera", tot fent-se el boig, escampés la veritat del que va passar (i potser encara passa) amb "els sobres", "sobresous" i "tripjocs", alhora que acusacions més o ?menys amagades, que tenen lloc en les declaracions dels "companys" del PP i que ningú assenyat es creu? Almenys proclamaria alt i amb veu potent com pot ser que cada vegada existeixin més rics i alhora més pobres i quedarien amb el cul a l'aire tots els que ens estan intentant fer beure a galet. Ei! Ens l'hauríem de creure! Perquè el que sí és cert és que molts desassenyats en aparença diuen el que ningú s'atreveix a dir: la veritat pura i dura.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/08/22/cartes/631768.html?utm_source=rss